

Mēs visi kopā varam daudz

„Mosties, celies un strādā...”

IVETA ŠMUGĀ

— **Te ir mana paradīze, mana „fāterlande”, — tā par savām dzimtajām mājām „Lettes” saka Miķelis Gruzītis.**

— Protams, robežas esmu atvēris, te ir dota iespēja iegriezties visiem — laivotājiem, disku golfa spēlētājiem, dabas draugiem.

Uz skatuves viņš vairs netīko kāpt. Pārsvarā uzdzied sava prieka pēc — nelielai kompānijai un savējo lokā. Nupat viņš ir uzaicināts kopā ar Rupsalas pansionāta dziedātājiem padziedāt, sakot „Tu būsi mūsu zvaigzne”. — Atkal uzdziedājām „Aiviekstes ozolus”, es laikam nevaru pateikt „nē”, — tā Miķelis Gruzītis.

„Lettēs” Miķelis Gruzītis uzturas katru dienu, sakot: — Man te ir sava dzīvība — peld astoņas pīles, skraida „laimīgās vistas” un divi kākī. Strādāt var tik, cik varu atļauties, bet cik darīsi, tik būs. Jāgādā arī par floras un faunas saglabāšanu Lubāna mitrāja teritorijā.

Mūsu sarunas laikā Miķelim Gruzītīm lūdzu vairāk pakavēties Latvijas Tautas frontes laikā. Viņš iesāk stāstu: — Man labā atmiņā palikusi pirmā sanāksana Madonas mūzikas skolā Arta Kumsāra kabinetā. Atceros, ka bijām 13 cilvēku. Sākām runāt pie atvērta loga skalās balsi, un pārstaīve no mākslas skolas sacīja — logs valā, bet mēs te tik skaļi runājam. Klusībā nodomāju, ka mēs — tā kā 1905. gada revolūcionāri. Ko tad vairs var noklausīties, ja kustība ir sākusies. Taisni labi — lai klausās, lai dzird. Saka jau, ka Tautas fronti dibināja paši komunisti, lai varētu kontrolēt, bet Tautas fronte aizgāja nekontrolējamā virzienā. Pēc neilga brīža sāku organizēt Latvijas Tautas frontes grupu arī Lubānā. Sapulcējāties bibliotēkā, kur sanācām

Sveicam Miķeli Gruzīti — Ordeņu kapituls šā gada 19. oktobrī nolēma par sevišķiem nopelniem Latvijas valsts labā piešķirt viņam Atzinības krusta III šķiru un iecelt par ordeņa komandieri. Par Lubānas pašvaldības vadītāju nostrādāti 34 gadi.

astoni cilvēki. Man pašam baiļu par represijām nebija, bet daudzos cilvēkos tās vēl bija. Piemēram, kad vajadzēja izveidot LTF biedru sarakstus, daži sacīja, ka visur piedalīties un atbalstīt Tautas fronti, bet lai tikai nekur viņu vārdus neraksta. Sieva gan mājās prasīja, vai jau sākt kofeņurkrāvi. Es preti — nē, uz Sibīriju nebrauksim, kaut toreiz vēl Padomju Savienība pastāvēja. Pamazām LTF atbalsta nodaļas izveidojās vairākos uzņēmumos — Lubānas mežrūpniecības saimniecībā, Meliorācijas sistēmu pārvaldē. LTF darbojās arī divi vai trīs cilvēki, kurus uzskatīja par ziņotājiem. Atceros, kā vācām

parakstus par Latvijas karaļa himnas atjaunošanu. Sekoja diskusijas par vietu, kur tad sarkanbaltsarkanā karoga pacelsim Lubānā. LTF Lubānas nodaļu izdevās pārliecināt, ka nevajag celt karogu uz vecā kultūras nama jumta, jo neremontētais nams sabojās visu skatu. Ierosināju izgatavot kārtīgu karoga mastu un pacelt sarkanbaltsarkanā karogu Lubānas centrā. Sagādāju materiālus, aizvedu uz Lubānas mežrūpniecības saimniecību, kur metinātājs Jānis Kornis, kas pats Sibīrijā izbraukājis, mastu sametināja. Ja nemaldos, Latvijas karogu pacēlām mastā 1989. gada 18. novembrī — kā tas

pienākas. Neviens pret to nekādas represijas neveica. Vēlāk, kad karogam vējā bija sadriskāta mala, to noņēmu un palūdzu meitai, lai sašuj. Nepagāja diena, kad man zvana — ko nu darīsim, karogs pazudis! Mierināju, ka karogs ir sašūts, izmazgāts un drīz atkal plīvos. Tā pamazām karogi parādījās arī pie mājām. Man radās arī dziesma ar vārdiem „Mosties, celies un strādā, garam brīvību gādā, daudz par maz tikai dzīvot...”.

Šos dziesmu vārdus radiju kā sarunu ar Kronvaldu Ati. Ar šo dziesmu un Lubānas kori bijām Latvijas Valsts universitātes auļā. Koris dzie-

dāja, es *rāvu* solo. Esmu piedalījies arī LTF pirmajā kongresā 8. oktobrī, bet dienu iepriekš piedalījos arī tautas manifestācijā Mežaparkā. Kongress man likās interesants, dažus momentus pat piefiksēju — kurš izteicās pozitīvi, kurš negatīvi. Toreiz visvairāk uz Gorunovu, Vāgri un citiem varas pārstāvjiem, kas sēdēja zālē, *blāva* Juris Vidiņš. Mums, latviešiem, laikam tas ir bijis visu laiku — nevaram tā mierīgi.

Vai Atmoda un Latvijas Tautas fronte vienoja? Uz to Miķelis Gruzītis atbild: — Domāju, ka diezgan spēcīgi vienoja. Pēc tam janvāra sākumā Rīgā, Kongresu namā, notika konference, kur piedalījās Interfronte. Tiem štābs atradās Cīvilās aviācijas institūtā. Starp citu, arī mums te bija Interfronte, un centrs, manuprāt, bija Dzelzavā. Tajā laikā uzrakstīju rakstu, ko aizsūtīju uz „Padomju Jaunatni” — publicēja.

Miķelis Gruzītis ir *rakņājis* vēsturē un mēģinājis izprast izsūtīšanu „loģiku”. Viņš atklāj: — Tīku Česu arhīvā un *izraku*, ka izsūtīto sarakstā no Lubānas pagasta pirmais numurs bija mans vectēvs, kuram nebija abu kāju līdz ceļgaliem. Mans vectēvs mira 1947. gadā, bet nezin kāpēc viņš vēl bija sarakstos izvešanai 1949. gadā. Mans tēvs arī skaitījās budzis, un viņam kā agronomam 1948. gada vasaras otrajā pusē partorgs uzdeva izveidot kolhozu, ja ne — būs ceļš zem kājām. Tēvs nobijās, jo ģimenei bijām kupls bērnu bars, un sakārā ar piespīšanu kļūt par kolhoza priekšsēdētāju mūs neizveda. Tēvs nomira 1986. gadā, domādams, ka mēs „Lettēs” nedzivosim. Taču 1992. gadā nokārtēju īpašumtiesību dokumentus. Smejos, ka tēvs ar 56 ha skaitījās budzis, es ar saviem hektāriem — sīkzemnieks. ■

Māris Grinblats, Madonas LTF nodaļas priekšsēdētājs no 1989. līdz 1991. gadam

Latvijai tuvojas simt gadi. Daudzu tautu un valstu dzīvē labi ja vienu reizi simt gados notiek kāds ļoti nozīmīgs un pozitīvi vērtējams notikums. Latvijai pēdējā gadsimtā bijuši divi tādi notikumi: valsts dibināšana un valsts neatkarības atjaunošana. Daudziem no mums ir bijusi laime piedalīties valsts neatkarības atjaunošanā. Sveicu visus Madonas, Cescvaines, Ērgļu, Lubānas un Varakļānu novada iedzīvotājus, sagaidot šo nozīmīgo jubileju. Īpaši sveicu tos, kuri bijušajā Madonas rajonā 1988.—1991. gadā LTF, LNNK vai citu nacionālo organizāciju rindās piedalījās tautas kustībā par Latvijas valsts neatkarības atjaunošanu.

Kalsnavā atjauno J. Alunāna parku

Šajās dienās tiek pabeigta projekta īstenošana par J. Alunāna parka atjaunošanu Kalsnavas pagastā. AGRĀ VECKALNIŅA foto

ŽEŅA KOZLOVA

Latvijas valsts simtgades gadā tiek īstenoti daudzi projekti, gan atjaunojot ēkas, gan labiekārtojot dabas parkus. Arī Kalsnavas pagastā pavisam drīz tiks pabeigta J. Alunāna parka atjaunošana. Šo projektu īsteno Madonas novada pašvaldība sadarbībā ar Lauku atbalsta dienastu.

— Esam iegājuši finiša taisnē: līdz 31. oktobrim (tātad šodienai. — Red.) ir jāpabeidz visi iesāktie darbi, un tas arī tiks izdarīts. Šopirmdien jau novērtējam līdz šim paveikto un vienotājiem ar celtniekiem par dažām niansēm, kam šajās dienās kāš situācijas dēļ no Latvijas aizbrauc ļoti labi dzīves apstākļi, bet ne tikai bērniem, arī man pietrūka māju izjūtas. Dzīvojoī atzēmēs tik ilgu laiku, ļoti pietrūka Latvijas pārtikas, lai gan centos vienmēr gatavot pēc iespējas atbilstošāk mūsu virtuvei. Savukārt sākumā šeit, Latvijā, pietrūka cilvēku laipnības, kādu, manuprāt, var saņemt tikai ārzemēs. Protams, nesaku, ka te ir nelaipni cilvēki, bet tur tas viss izpaužas pavisam citādiak, — uzsver Svetlana Kalēja.

meklēja skolu, un, tā kā tur ir pavisam citādāki noteikumi, bija jāmaina darbs. Bērni no skolas un uz skolu bija jāpavada, arī mājās nedrīkstēja uzturēties vieni paši. Tajā laikā uzkopu mājas un telpas koledžā.

Nopietns lēmums Svetlanai un viņas ģimenei bija atgriešanās Latvijā.

— Vissmagāk šo soli bija spert tieši bērnu dēļ, jo tas nozīmēja, ka viņiem būs jāmaina skola, vide, režīms. Tomēr izvēlējamies atgriezties. Kopā ar bērniem Tomasu, Bruno un Cristiano atgriezās arī mans dzīvesbiedrs Raimundo Diogo Galeado Fialho. Esot jau šeit, Latvijā, vislielākais gandarījums ir par to, ka bērni šo vietu sauc par mājām. Anglijā bija ļoti labi dzīves apstākļi, bet ne tikai bērniem, arī man pietrūka māju izjūtas. Dzīvojoī atzēmēs tik ilgu laiku, ļoti pietrūka Latvijas pārtikas, lai gan centos vienmēr gatavot pēc iespējas atbilstošāk mūsu virtuvei. Savukārt sākumā šeit, Latvijā, pietrūka cilvēku laipnības, kādu, manuprāt, var saņemt tikai ārzemēs. Protams, nesaku, ka te ir nelaipni cilvēki, bet tur tas viss izpaužas pavisam citādiak, — uzsver Svetlana Kalēja.

Neraugoties uz to, ka joprojām cilvēki dodas labākas dzīves meklējumos uz ārzemēm, šobrīd Svetlana

nedomā doties prom. Lai gan atzīst, ka nekad jau nevar zināt, kādi pavērsieni dzīvē sagatavoti.

— Nevienai brīdī šo piecu gadu laikā nav bijis vēlēšanās atkal doties dzīvot un strādāt ārzemēs. Šeit ir citādāka ekonomiskā situācija, tomēr tā māju izjūta ir svarīgāka par visu. Ne vienmēr dzīvē noteicošais ir nauda. Te man ir darbs, ir savs dārzs. Bērņus bez raizēm varu palaist uz dažādām nodarbībām un man nav jābrauc viņiem līdzī. Tā kā dzīvesbiedrs ir portugālis, bieži cīemojamies Portugālē, esmu tur dzīvojuši pusgadu, bet tā nav mana valsts, un dzīvot tur es negribētu. Uzskatu, ka nesākārtotās ekonomiskās situācijas dēļ no Latvijas aizbrauc ļoti daudzi cilvēki, bet iespējams, ka kādreiz viņi atkal atgriezīsies. Latvijā es es mana ģimene ļoti priecājamies par šiem četriem gadalaikiem — pavasari, vasaru, rudenī un ziemu. Citās valstīs to pietrūkst. Anglijā ir sastopami cilvēki no dažādām valstīm, no katras mentalitātes kaut ko iemācāmies jaunū, ieguvām lielisku pieredzi. Vispozitīvākais noteikti ir tas, ka esam apguvuši dažādas valodas, jo, kā zināms, valodas dzīvē nodēvēs vienmēr. Esmu priecīga, ka esam Latvijā, ka mani bērni aug šeit, — uzskata Svetlana Kalēja. ■

Viņš informē, ka projekta ietvaros ir izbūvēts āra apgaismojums no ielas līdz deju vietai, celiņi, izveidotas atpūtas vietas, kas simbolizē piederību katram no Kalsnavas pagasta ciemiem — Veckalsnavai, Jāņukalnai, Aiviekstei, kā arī iestādīti košumkrūmi un skujkoki, izbūvēta atpūtas zona ar skatītāju vietām, parka teritorijā ierīkota videonovērošanas sistēma un bezvadu interneta tīkla nodrošinājums, kā arī uzstādīti informatīvie stendi.

Kalsnavas pagasta pārvaldes vadītājs sarunā atzīst, ka Jaunkalsnavā nu ir par vienu sakārtotu vietu vairāk. Tagad galvenais būs atjaunoto parku kopt, aicinot arī apmeklētājus saudzīgi izturēties pret veiktajiem uzlabojumiem, ieguldīto darbu un finanšu līdzekļiem.

Vaicāts, vai tiks rīkots arī kāds svinīgs atklāšanas pasākums, viņš atzīmē, ka tas būs atkarīgs no tā, kāds būs rudens, un drīzāk tas notiks pavasarī, jo rudens parasti ir vēss, drēģns, lietais.

J. Alunāna parka atjaunošana Jaunkalsnavā ir vairāku gadu gaitā izolota ideja, ņemot vērā, ka Kalsnavas pagasts Madonas novadā ir viens no tiem, kur pašiem nav savas estrādes.

— Mums faktiski nav tādas vietas, kur pašvaldībai piederošā te-

ritori jāvarētu rīkot lielus publiskus pasākumus. Tad ir jāizmanto skolas pagalmi vai laukums uz valsts nozīmes ielas braucamās daļas. Priecē, ka tagad mums būs, kur iedzīvotājiem rīkot kultūras un atpūtas pasākumus, citas aktivitātes, gadatirgus ieskaitot. Tā būs laba pieturvietā, kur pietāt un izstaigāt parku arī tiem tūristiem, kas Kalsnavā ierodas ekskursijā, lai iepazītos ar arborētumu, tāpat citiem pagasta viesiem. Pirms projekta īstenošanas notika arī iedzīvotāju aptauja. Savulaik šīs parks bija ļoti apdzīvots, kur uz dažādiem kopabūšanas pasākumiem pulcējās Kalsnavas ļaudis. Nav jau gluži tā, ka šis parks būtu no jauna izveidots, bet, protams, daudz kas ir pilnīgi no jauna tapis — sakārtotas un izveidotas pamatīgākas taciņas, uzstādīti soliņi un padomātis arī par parka pieejamību cilvēkiem ar īpašām vajadzībām, kā arī informāciju par Jaunkalsnavā dzimušo dzejnieku, latviešu nacionālās valodniecības pamatlicēju Juri Alunānu, kā vārdā ir nosaukts parks, — uzsver Artis Mūrmanis.

Jāpiebilst, ka projekta kopējās izmaksas ir 199 264,93, t. sk. Lauku atbalsta dienesta finansējums — 40 000 eiro, Madonas novada pašvaldības līdzfinansējums — 159 264,93 eiro. ■

Latvijas simtgades aktivitāšu klāstā savu lappusi pārliecināti ierakstījis Madonas katoļu draudzes priesteris Pāvils Kamola. Oktobra nogalē nākusi klajā viņa pirmā dzejas grāmata ar autora zīmētajām ilustrācijām.

— Tas bija viens no maniem pamudinājumiem — uzdāvināt dzejas grāmatu Latvijai. Vēlējies ienest ko konkrētu Latvijas kultūrā, tās mantojumā un arī dzejas jomā, — atklāj autors.

Jautāts par poētiskās domas pirmsākumiem, priesteris atceras, ka dzejoļus sāka rakstīt desmit gadu vecumā: — Mani parādījās iekšēja gūmenē bija samērā smaga situācija, sāku meklēt un ļautā, kas notiek, kur esmu. Vēlāk sirds sakustēšanās saistījas ar vidusskolas laiku, kad nāca zināms briedums, nopietni jautājumi par dzīvi. Mēs aplabāmē draugu, metāla mūzikas un narkotiku cīentāju, kurš apreibuma stāvoklī bija nokrita no tīta. Drauga nāve aizskāra sirdi, lika sprāgnēt domāt. Un skolas noslēguma laikā vēl viens pamudinājums bija brīdis, kad sāku draudzēties ar meiteni, kad šķīta — ar laiku mēs varētu iet uz laulības pusi. Iemlēšanās, ļautājums par otru cilvēku palīdzēja atvērties dzejai.

Atsevišķas domas dzejas formā atvilktnē tika liktas arī turpmāk, bet, esot pirmajā draudzē (pēc studijām Garīgajā seminārā), priesteris Pāvils sastapa dzejnieci, kuras blīva un sabiezēnātā poēzija izmainīja arī viņa skatījumu uz dzeju. — Rakstot par kādu notikumu, autore to ielika dažos vārdos, maksimāli iespējot būtisko. Lasot viņas darbus un konsultējoties, mainījās arī mana dzejas valoda. Sāku rakstīt brīvi, nedomājot par stīlu un formu. Līdz tam biju rakstījis sonetus, pantus ar atskaņām, nu sapratu, ka šāda forma mani ierobežo, — stāsta autors, piebilstot, ka dažus jaunus dzejoļus toreiz publicēja žurnāls „Egerija”.

Kad pirms septiņiem gadiem priesteris Pāvils no Polijas pārcēlās uz Latviju, dzejas rakstībai viņš pievērsās ar pārtraukumiem.

— Jautājums vienmēr saistās ar sirds stāvokli, — aizdomājas garīdznieks, — Sakārtotos, mierīgos brīžos varu iedzījināties iekšējā atēlā, sirds domās, kas mudina izteikties dzejas vārdos. Stresa un izaicinājumu brīžos tam nav ne laika, ne spēka. Madonā kalpošanas iesākums nebija viegls, bet pēc trim aizvadītajiem gadiem arvien vairāk te jūtos sasildīts.

Pirmā dzejas grāmata

Priesteris Pāvils Kamola ir gandarīts, ka, pateicoties Madonas novada pašvaldības, katoļu draudzes un labvēļu atbalstam, pie lasītājiem nonāk viņa dzejoļu grāmata „Spogulis akā”. AGRĀ VECKALNIŅA foto

INESE ELSIŅA

Latvijas simtgades aktivitāšu klāstā savu lappusi pārliecināti ierakstījis Madonas katoļu draudzes priesteris Pāvils Kamola.

Oktobra nogalē nākusi klajā viņa pirmā dzejas grāmata ar autora zīmētajām ilustrācijām.

— Tas bija viens no maniem pamudinājumiem — uzdāvināt dzejas grāmatu Latvijai. Vēlējies ienest ko konkrētu Latvijas kultūrā, tās mantojumā un arī dzejas jomā, — atklāj autors.

Jautāts par poētiskās domas pirmsākumiem, priesteris atceras, ka dzejoļus sāka rakstīt desmit gadu vecumā: — Mani parādījās iekšēja gūmenē bija samērā smaga situācija, sāku meklēt un ļautā, kas notiek, kur esmu. Vēlāk sirds sakustēšanās saistījas ar vidusskolas laiku, kad nāca zināms briedums, nopietni jautājumi par dzīvi. Mēs aplabāmē draugu, metāla mūzikas un narkotiku cīentāju, kurš apreibuma stāvoklī bija nokrita no tīta. Drauga nāve aizskāra sirdi, lika sprāgnēt domāt. Un skolas noslēguma laikā vēl viens pamudinājums bija brīdis, kad sāku draudzēties ar meiteni, kad šķīta — ar laiku mēs varētu iet uz laulības pusi. Iemlēšanās, ļautājums par otru cilvēku palīdzēja atvērties dzejai.

Atsevišķas domas dzejas formā atvilktnē tika liktas arī turpmāk, bet, esot pirmajā draudzē (pēc studijām Garīgajā seminārā), priesteris Pāvils sastapa dzejnieci, kuras blīva un sabiezēnātā poēzija izmainīja arī viņa skatījumu uz dzeju. — Rakstot par kādu notikumu, autore to ielika dažos vārdos, maksimāli iespējot būtisko. Lasot viņas darbus un konsultējoties, mainījās arī mana dzejas valoda. Sāku rakstīt brīvi, nedomājot par stīlu un formu. Līdz tam biju rakstījis sonetus, pantus ar atskaņām, nu sapratu, ka šāda forma mani ierobežo, — stāsta autors, piebilstot, ka dažus jaunus dzejoļus toreiz publicēja žurnāls „Egerija”.

Kad pirms septiņiem gadiem priesteris Pāvils no Polijas pārcēlās uz Latviju, dzejas rakstībai viņš pievērsās ar pārtraukumiem.

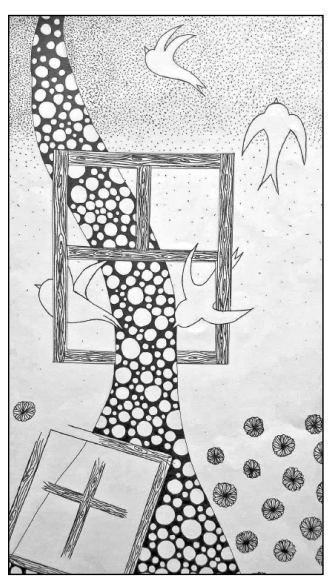
— Jautājums vienmēr saistās ar sirds stāvokli, — aizdomājas garīdznieks, — Sakārtotos, mierīgos brīžos varu iedzījināties iekšējā atēlā, sirds domās, kas mudina izteikties dzejas vārdos. Stresa un izaicinājumu brīžos tam nav ne laika, ne spēka. Madonā kalpošanas iesākums nebija viegls, bet pēc trim aizvadītajiem gadiem arvien vairāk te jūtos sasildīts.

Esmu siltumā gan attiecībā uz Dievu, gan dzīves apstākļiem, gan draudzes dažādo grupu norišu ziņā. Iekšējā iztēle, pateicoties sirdsmieram, ļauj pamanīt apkārt notiekošo — dabā, cilvēkos, Baznīcā, un bieži manās pārdomās klātesošs ir Mazā Prinča motifs.

Autors neslēpj, ka skaistākie dzejoļi nereti rodas brīžos, kad viņu skar ciešanas un vientulības izjūta: — Ne velti ir teiciens, ka mīlestības otrs vārds ir upuris. Ja dzīves apstākļi un pats Dievs ļauj man ko izciest, arī caur to mācos mīlestības valodu un meklēju atbildes par dzīves istajām vērtībām.

Ierunājoties par latviešu valodu, garīdznieks norāda, ka dažreiz kā lode pie kājām esot tas, ka latviešu valodā viņam vārdu krājums nav pietiekami plašs: — Lai dzejoļi pieliktu īsto garšvielu, valodas prasmes vienmēr būs jāpaplašina.

Vai dzejas risks skar lasītāju izpratni? — Protams, — teic grāmatas „Spogulis akā” autors. — Vienmēr būs risks, ka cilvēki var nesaprast, un dažs kaut ko arī nesaprot. Dzejoļi, kas ietver vieglāk izlasāmu un pazīstamu saturu vai dzejas tēlu, lasītājiem ir skaidri, bet tie, kas saistās ar Bībeles tēliem, manu vīziju par dzeju, ne visiem ir saprotami. Līdz ar to pastāv dzejas risks un vienlaikus — dzejas ieguvums, jo lasīto iekvien var tulkot vēl dziļāk un plašāk, nav vajadzīgs liekvārdīgs birums, kas dzeju tikai iekrāj. Savā jaunradē cenšos dabūt būtiskā esenci. Tēli man palīdz izsījāt un izvācēt lieko un nenozīmīgo. ■

Jāņa Simonsa Madonas mākslas skolas absolventes Lienas Bērzupes darbs.

„Tikai Latvijā ir māju izjūta”

AGRITA NUSBAUMA-KOVALEVSKA

Svetlana Kalēja ar ģimeni daudzus gadus pavadīja Anglijā, bet nu jau piccus gadus par savām mājām atkal sauc Cescvaini.

Pirms došanās uz Angliju Svetlana jau skolas laikā pamēģināja, ko nozīmē dzīvot un strādāt ārzemēs.

Stāsta Svetlana Kalēja: — Esmu dzimusi un augusi tepat Cescvainē. Pēc pamatskolas absolvēšanas mācības turpināju Priekulu tehnikumā. Skola piedāvāja iespēju pilngadīgajiem skolēniem vasaras mēnešos braukt uz Somiju, kur gūt pirmo darba pieredzi. Nostrādāju tur pusotru mēnesi. Darbs bija smags, bet neroliegšu, ka tā bija lieliska iespēja.

Pēc tehnikuma absolvēšanas Svetlana Kalēja izveidoja ģimeni. Kad bija piedzimis otrs dēls, viņa kopā ar vīru nolēma dzīvē kaut ko mainīt un devās strādāt uz Angliju.

— Sākumā strādāt aizbrauca vīrs, pēc kāda laika es viņam pievienojos. Piecus mēnešus Anglijā bijām bez bērniem, un es sapratu, ka tā dzīvot nevaru. Bija emocionāli smags periods, līdz arī bērņus aizveda uz Angliju. Kādu laiku tur dzīvojam un strādājam, un domājām, ka neatgriezīsimes uz dzīvi

Svetlana Kalēja kopā ar dzīvesbiedru Raimundo Diogo Galeado Fialho turpina ceļot, bet šobrīd nedomā pārcēlies uz dzīvi ārzemēs. Foto no personiskā arhīva

Latvijā. Protams, braucām ciemos uz svētkiem, atvaļinājuma laikā. Pirmā darbavietā bija rūpnīcā, kur fasēja

kartupeļus. Darbs nebija viegls. Ja grib nopelnīt, ir čakli jāstrādā, — atzīst Svetlana Kalēja. — Bērni ap-